

Fradista fradista farkasa

Ferencvárosi TC- DVSC-Megaforce

0-0

2003. május 30.

Üllői út, 15 000 néző. Jv.: Megyebíró

FTC: Szűcs – Vukmir, Dragóner, Balog Zoltán – Kriston, Lipcsei, Kapic (Zováth, 68.), Szkukalek – Gera, Tököli, Leandro (Jovics, 68.)

DVSC: Balogh János – Bernáth, Flávio Pim, Szekeres, Selymes (Szabó, 83.) – Dombi, Habi, Vincze, Hanák – Andorka (Dávid, 60.), Kiss

Újpest FC- MTK Hungária

0-1 (0-1)

2003. május 30.

Megyeri út, 2000 néző. Jv.: Szarka

Újpest: Vlaszák – Vanczák, Korolovszky, Juhár, Lettrich (Horváth Ferenc, 71.) – Simek, Cseri, Szélesi, Rósa Henrik (Móri, 71.) – Kovács Zoltán, Tokody

MTK: Szántai – Molnár, Juhász, Pető Zoltán (Rednic, 32.) – Zavadszky, Andronic (Czvitkovics, 52.), Madar, Jezdimirovics, Füzi dr. – Welton Silva, Illés

Gólszerző: Juhász (34.)

A 2002–2003. évi bajnokság

Felső ház

1. MTK Hungária	32	20	6	6	59-34	66
2. Ferencváros	32	19	7	6	50-24	64
3. Debreceni VSC	32	13	14	5	57-38	53
4. Újpest FC	32	15	7	10	54-41	52
5. Siófok FC	32	12	11	9	46-44	47
6. Győri ETO	32	9	9	14	41-50	36

Alsóház

7. Zalaegerszegi TE	32	15	8	9	62-49	53
8. Videoton FCF	32	11	7	14	46-41	40
9. Matáv Sopron	32	9	9	14	47-54	36
10. Békéscsaba	32	9	5	18	42-71	32
11. Kispest-HFC	32	8	5	19	43-66	29
12. Dunaferr SE	32	4	8	20	37-72	20

„A Fradi odaajándékozta a bajnoki címet az MTK-nak”. Ez volt a felcíme 2003 nyarán az európai labdarúgás történéseit összegző European Football Yearbook Magyarországról szóló fejezetének. A főcím még konkrétabb: Violent end to title race. Erőszakos véget ért a bajnoki címért folytatott verseny.

Tovább citálva az idézetet: „... a magyar labdarúgás messzire került régi dicsőségétől, megélt néhány sötét napot az utóbbi időben. De valószínűleg mind közül a leginkább vészjósló 2003. május 30. volt.”

A lebonyolítási rend egyik előnyeként előre borítékolni lehetett, hogy rangadóval zárul majd a szezon. 2002 őszétől 12 csapat játszott a legmagasabb osztályban, ezek 2003. április 5-ig lejátszottak két teljes kört, azaz 22 bajnoki fordulót. Az első hat (a Ferencváros, az MTK Hungária, az Újpest, a Debrecen, a Győri ETO és a Siófok) a felsőházba, a második hat (a címvédő ZTE, valamint a Videoton, a Matáv Sopron, a Dunaferr, a Kispest és a Békéscsaba) az alsóházba került. Mindkét hatos csoport rátett még további két kört, azaz tíz fordulót, így a 32. jelentette a zárást. A játéknappal előtte a Ferencváros és az MTK 63-63, a Debrecen, valamint az Újpest 52-52 ponttal állt. Már fordulókkal korábban eldőlt, hogy ez a kvartett végez az első négy helyen, mint ahogy már az is réges-régen tiszta volt, hogy külön verseny folyik az első két helyért, s a harmadik-negyedikért. Noha a bajnoki elsőszámú még esélyes két csapat azonos pontszámmal állt, a kiírás szerint pontegyenlőség esetén a Ferencvárost bajnokká avatták volna, mivel az egymás elleni eredmények összehasonlításakor megelőzte az MTK-t.

Fradi-szurkolók a bajnoki cím elvesztése után. A tömeg ellepte a gyept, akad, aki szétszedi a már amúgy is romos kaput, akad, aki szimplán rágyújtott – a többség meg figyeli a fejleményeket.

**Hamarosan este kilenc, de a tömeg
egy része még nem oszlik.
A klubházat rendőrök vigyázzák.**

A képlet mindenki számára világos lehetett: ha a Garami József által irányított zöld-fehérek legyőzik a Lokit, a másik mérkőzés eredményétől függetlenül bajnokok. Az MTK ellenben csak abban az esetben reménykedhetett, ha a cívisváros piros-fehérjei elvisznek legalább egy pontot az Üllői útról.

A franztadti hívek vágyainak tüztét csak még tovább szította az a tény, hogy a DVSC addigra már biztosította a nemzetközi kupaindulását – egyszerűen szólva: Szentés Lázár együttese számára a presztízszen kívül már semmilyen tétje sem volt a mérkőzésnek. A fradisták előre ittak a medve bőrére: rendeltek egy kisrepülő, amely már a kezdés előtt a „Fradi bajnok” feliratot mutatta a lentről báméskodóknak. Keveset számított, hogy a Ferencváros nem volt éppen jó formában. A csapat a májusi bajnoki mérkőzéseim csak bukdaécsolt, mindössze a Győri

Fradi-szurkoló fohásza

ETO-t tudta legyőzni. Ezt a meccset Tököli Attila duplája döntötte el – ritka két gól volt, ha azt vesszük, hogy a ligaelsőségre törő zöld-fehérek májusi bajnoki mérkőzéseim nem is szereztek többet. Debrecenben Flávio Pim öngólja „segített” (1-1), az MTK és az Újpest ellen is 0-0-ra végeztek, közben a Siófoktól az Üllői úton kikaptak (0-2), ám a győri győzelem ezek után legalább életben tartotta a reményeket. Vagy felkorbácsolta a vágyakat, mert az Üllői útra kilátogató közel 15 000 szurkoló szinte mindegyike biztos volt abban, hogy az utolsó fordulóban nem lehet a bajnoki címet elveszíteni.

A DVSC azonban nem volt hajlandó eljárni az áldozati bárány szerepét. A vendégek nem csillogtak, de a nem túl heves ferencvárosi támadásokat képesek voltak elfojtani, sőt még nyerési lehetőségük is volt. Ám a gólhelyzetek „sokaságára”, a támadások minőségére jellemző, hogy egyik kapust sem tudta osztályozni a Nemzeti Sport tudósítója.

A XXI. században aligha kétséges, mind a játékosok, mind a szurkolók értesültek arról, hogy a város északi részén, Újpesten az MTK vezet és ezzel megelőzi a Ferencvárost. A gólt a mérkőzés 34. percében a tinédzserként is már a 47. élvonalbeli mérkőzését játszó Juhász Roland szerezte. Feljegyezték a krónikák: 2003. május 30-án, 18 óra 34 perckor bólintotta Madar Csabának jobbról beívelt szöglete után Vlaszák Géza kapujába a labdát. Mint utóbb kiderült: ez döntötte el a 101. magyar labdarúgó-bajnokságot. Az időközben már a válogatottságainak száma alapján a magyar labdarúgás álomtizenegyébe emelkedett játékos akkoriban még többnyire csatárt játszott, nem is akárhogyan. A bajnokság utolsó három fordulójában a Győr, a Siófok és végül az Újpest ellen is szerzett gólt. Pedig a Megyeri úton (is) középső védőként szerepelt kényszerűségből, miután klubtársai közül Komlósi Ádám, Horváth Levente, Elek Norbert és Győri János kidőlt a sorból, a szerb Micso Szmiljanics pedig eltiltását töltötte. Egervári Sándor (aki 2003 tavaszán az egy évtizeddel későbbi válogatottbeli segítői közül már nemcsak Kenyeres Imrével, de Csábi Józseffel is együtt dolgozott az MTK-ban) még áprilisban, a Győri ETO elleni idegenbeli mérkőzésen vezényelte hátra addigi csatárát, emlékezve arra, hogy Juhász Roland korábban az ifjúsági válogatottban játszott néhányszor védőt. Amikor harcképessé lett valamelyik „igazi” bekk, Juhász mehetett vissza támadni. S a csatárként szerzett tudomány egyáltalán nem jött rosszul neki, amikor az Újpest elleni mérkőzés kulcspillantában a kapu elé érkezett fejelni...

A Ferencvárosban nehezen viselték az MTK vezetését, illetve azt, hogy ha csak nem tudnak gólt szerezni Garami József zöldjei, oda a bajnoki cím. Nemcsak a nézők türelme fogyott vésszesen, hanem a pályán a játékosoké is. Néhányan olyan durvaságokra ragadtatták magukat (a szerb Alekszandar Jovics például megütötte a debreceni Bernáth Csabát), amilyenek miatt, ha Megyebíró János hajlandó jobban belenyúlni a mérkőzésbe, akár piros lapot is kaphattak volna. A Nemzeti Sport másnapi tudósítása szerint ráadásul a végén a fradisták a gyepen kérelték a debrecenieket, „hagyjatok minket egy nyomorult gólt rúgni”.

Nem ment. Ahogyan fogyott az idő, úgy növekedett a feszültség. Szarka Zoltán alig hosszabbított a Megyeri úton, ott az MTK játékosai

**Thomas Sowunmi a mérkőzés alatt.
Még ő is jökedvű.**

a lefújás után a pályán maradtak, várták a híreket, tud-e a Fradi gólt szerezni az utolsó percekben. Nem mozdultak az újpesti szurkolók sem – ők is szurkoltak, „természetesen” a Ferencváros ellen.

Közben az Üllői úton a hangosanbeszélő azt bömbölte a szurkolóknak, hogy ne másszanak át a kerítésen, mert a végén úgyis kinyitják a kapukat. Sem ez, sem az nem volt jó ötlet. A hármas sípszó pillanatában az MTK-sok a főváros másik felében ünnepelni kezdtek (Egervárit 1999-ben bajnokként menesztette a vezérkar, s a csapat nem is tudott aztán ismét nyerni, csak négy évvel később, a visszatért trénerrel), s bár addig követték a ferencvárosi eseményeket, fogalmuk sem volt arról, hogy az Üllői út 129. alatt elszabadult a pokol.

A felbőszült „szurkolók” a pályára rohantak, ütöttek és rúgtak mindenkit, akit értek. Kaptak a fotóriporterek is, köztük olyanok is, akik mindmáig élnek-halnak a Ferencvárosért. Kaptak a játékosok, legalábbis, akik nem tudtak elmenekülni. A legtöbbet Tököli Attila, az a csatár, aki hat nappal korábban két góljával reményt adott az utolsó fordulóra a csapatnak, aki az idény során kiemelkedően a legeredményesebb játékosa volt a zöld-fehéreknek, s aki a hónap elején két góljával szinte egymaga nyerte meg a Magyar Kupát a Ferencvárosnak a Puskás Stadionban, éppen a DVSC-Megaforce ellen. Kaptak a debreceni játékosok (közülük a juniorok soraiból erre a mérkőzésre felrendelt Marton Imre járt a legrosszabbul, őt alaposan helybenhagyták), s kapott a csapat edzője, Szentes Lázár, akit először hátulról megütöttek, majd egy, a veséjére mért karakterúgással végképp leterítették. Az edzőt az Üllői útról a Merényi Gusztáv Kórházba vitték, de aztán hamar kiderült, szerencsére nincs nagyobb baja. A rendőrök csak jó fél órával a botrány kirobbanása után érkeztek a helyszínre. Megjelenésük csak tovább szította a kedélyeket, valóságos háború dúlt az Üllői úton és környékén. A vandálok felgyújtottak például egy három méter magas reklámtáblát, s amikor azt oltandó megérkeztek a tűzoltók, nem engedték őket kiszállni a kocsijukból, sőt nekikestek. A debreceniek küldöttsége végül rendőri kísérettel indult haza Budapestről. Lassan már a cívisvárosához közeledett a busza, amikor a ferencvárosi játékosok még mindig a klubházban rejtgettek, s várták, hogy oszoljon a tömeg.

A liga elnöke azzal a céllal érkezett ki a mérkőzésre, hogy majd átadja a bajnoki érmeket a szereplőknek. Erről persze szó sem lehetett. Dr. Szieben László

– tapasztalt jogászemberként – az események hevében nem akart elhamarkodottan fogalmazni, csak annyit jegyzett meg, hogy „alapsabbb előkészületeket is lehetett volna tenni a rendbontás elkerülése érdekében”. S még hozzátette: „Sürgősen be kell vezetnünk a szurkolóikártyarendszert!”

A Lokiválogatott játékosa, Dombi Tibor a mérkőzés másnapján zaklatottan idézte fel az eseményeket Kiripolszky Tamásnak, a Nemzeti Sport debreceni tudósítójának: „Ha velem hasonló történne, mint Tököli Attilával, vagyis ha a saját szurkolóink vernének meg, többet biztos nem játszanék a DVSC-ben. (...) Halálfélelem volt. Ahogy tudtunk, menekültünk az öltözőfolyosó felé. Kapusunk, Balogh János meg sem állt a zuhanyzóig. Én trappoltam utána, ő pedig attól tartott, hogy valamelyik zöld-fehér drukker kergeti. A történetek után badarság lenne azt állítani, hogy csak néhány tucat ember felelős a botrányokért. Elhihetik, azt is nehéz volt megélni a pályán, ahogyan az ellenfeleink fenyegettek bennünket. Mondhatnék nevéket, noha bizonyítani nem tudom, de felhívták a figyelmünket, hogy ha nem kapunk ki, nem érünk haza. Egyébként nem is értem az FTC futballistáit, akik gyakran úgy nyilatkoznak, mintha zöld-fehér vér folyna bennük, miközben valójában nem is igazi ferencvárosiak. Akik tényleg sokat tettek a Ferencvárosért, mint Simon Tibor, Szekeres Tamás (a mérkőzés idején a DVSC tagja – a szerzők), Hrutka János, Keller József, Albert Flórián és még sorolhatnám, azokkal nekünk, debrecenieknek jó volt a viszonyunk. Nem értem, miért haragudtak ránk Lipcsei

Péterék és a nézők, hiszen mi semmi mást nem csináltunk, csak futballoztunk.”

A 2002–2003-as bajnokság a pályán május 30-án véget ért, az Üllői úti mérkőzésnek azonban volt utóélete. Több fronton is. A Magyar Labdarúgóliga a 2003-as őszi összes hazai bajnoki mérkőzésére betiltotta az Üllői úti pályát. Alig néhány nappal a botrány után Várszegi Gábor, a Ferencváros első számú támogatója jelezte, hogy szívesen elhagyná a klubot. (Néhány hónapig kellett várni, hogy ezt megtehesse – novemberben aztán sor került a szerződésbontásra.) Júliusban hivatalos személy elleni erőszak gyanújával kihallgatták Szűcs Lajost, a csapat kapusát, aki a hatóság szerint a mérkőzés után egy alumíniumkukát dobott a klubház erkélyéről a rendőrök közé. Néhány nappal később Tököli Attila, aki bejelentette, hogy a történetek után nem kíván többé a zöld-fehéreknél futballozni, klubja engedélyével a PMFC-ben játszott edzőmérkőzést. Aztán enyhült a szigor: az MLL csak a Fradi első három hazai bajnoki találkozóját rendelte zárt kapuk mögött lejátszani, ám a további időszakra felfüggesztette az FTC pályaválasztói jogát. Az egyesület az MLSZ-hez fordult, amely aztán helybenhagyta a három hazai bajnoki mérkőzésre szóló „zártkapus” rendelkezést, de a további büntetéseket eltörölte. Ellenben hat pont levonásával sújtotta a zöld-fehéreket, s kírótta a klubra 40 millió forintnyi büntetést. Még mindig csak szeptember első napjainál tartottunk, amikor Tököli Attila visszatért a Ferencvárosához. Októberben a Legfőbb Ügyészség négy óvást is bejelentett a Ferencváros–DVSC–Megaforce mérkőzést követő botrányok ügyében hozott fegyelmi határozatok ellen. November 6-án az MLSZ elnöksége emiatt hatályon kívül helyezte a rendező klubot sújtó határozatokat, s új eljárást rendelt el. Ez egyben azt is jelentette, hogy a hat pontot visszakapva, a zöld-fehérek a bajnoki tabella élére ugrottak. De korai volt az öröm: három héttel később az új elsőfokú eljárás eredményeként ismét levonták a hat pontot. Február 19-én megint és utoljára fordult a kocka: a Magyar Labdarúgóliga fegyelmi bizottsága visszaadta a Fradinak a levont hat pontot. Mint kiderült, a rosszul megfogalmazott fegyelmi szabályzat miatt nem lehetett levonni a zöld-fehérektől a fél éven keresztül „ide-oda billegő” hat pontot.

Megjegyzendő: a Ferencváros története 28., mindmáig utolsó bajnoki címét köszönhette a döntésnek. A 2003–2004-es idényben ugyanis egyetlen ponttal előzte meg a második helyezett Újpestet, miként a harmadik Debrecent is.

A játékosok féltek. Gera Zoltán és Kiss György tekintete sok mindent elárul.

